

Zamek w Mirowie

Zamek w Mirowie został wzniesiony w XIV wieku na miejscu dawnego grodu drewnianego. Należał w tym czasie do rycerskiego rodu Lisów z Koziegłów. W 1442 r. dobra te kupił Piotr z Bnina. Od roku 1489 należał do rodziny Myszkowskich, którzy dobudowali do niego dwa piętra i wieżę mieszkalną. W roku 1633 Myszkowscy sprzedali dobra wraz z zamkiem Janowi Korycińskiemu, od którego w 1651 roku kupili je z kolei Męcińscy. Podczas najazdu szwedzkiego zamek został zniszczony, potem częściowo odbudowany. W roku 1787 został całkowicie opuszczony.

Zamek jest budowlą wysoką na kilka kondygnacji, strzelistą, o surowej, gotyckiej konstrukcji. Wzniesione z kamienia mury są stosunkowo nie-źle zachowane, mimo że nie posiadają stropów ani schodów: Budowla składa się z zamku dolnego i górnego. Dolny jest zachowany jedynie we fragmentach. Od zach. i pn. otacza go półokrągły mur obronny, od wsch. zaś mur kurtynowy, który łączy dwie wieże. Od strony pd. widnieją resztki wieży bramnej. Między murem obronnym a skałami, na których położony jest zamek górny, znajduje się pierwszy dziedziniec zamku dolnego; od pn. wsch. zamyka go zniszczona wieża. Kurtyna, łącząca tę wieżę z wieżą mieszkalną, od strony wsch. posiada widoczne fragmenty ganków dla straży; okienka strzelnicze oraz gotyckie obramienia okienne. Między wieżami znajduje się niewielki, drugi dziedziniec zamku dolnego. Wieża mieszkalna ozdobiona jest dwoma gotyckimi portalami kamiennymi oraz jednym renesansowym. Na najwyższej skale, w środku warowni, wznosi się zamek górny w kształcie trapezu, o zachowanych trzech kondygnacjach i wysokiej wieży, włączonej w kompleks zabudowań.

Do utworzenia tego artykułu posłużono się książką:
"Orle gniazda i krajobrazy jurajskie" Zinkow Julian
wyd. Sport i turystyka 1983r.